

грабливи ти звѣрове, и зели да тѣрговать и даа граде градове.

Китай е изобилень съ всички ти произведения и природа та. Жителе ти му, като си имали всичко и къшти, нѣмали потрѣба да се срѣштатъ съ други народи та се отдѣлили отъ всичкий другъ свѣтъ. На това нѣшто много помогнало тѣхното земеописно положение. На истокъ Китай билъ оградень съ океанъ тѣ, на западъ съ високи планини и съ пустини. На сѣверъ Китайци тѣ оште прѣди Хр. изградили една дебела каменна стѣна 300 мили дълга, за да въспиратъ налитане то на чергарски ти монголски дружини. Нѣ стѣна та не ги отбранила отъ скитници ти: въ XII вѣкъ слѣдъ Хр. Монгол ти на Чингисъ-Хана завоювали Китай, а въ XVII вѣкъ го призели Манджур ти, и сега тамъ царова Манджурский корень.

За главно божество Китайци ти почитатъ небо тѣ. Китайский царь или богдоханъ се нарича синъ на небо тѣ, отецъ на Китайский народъ, и му се отдава божественна почетъ. Той управлява народъ тѣ прѣзъ чиновници или мандарини, които се дѣлетъ на нѣколко стѣпена и се распознаватъ по шаръ тѣ на вѣлчици ти, што носетъ на шапки ти. Тия чиновници се броятъ за много учени люде и чинъ тѣ си добиватъ само съ испитания. Нѣ всичко тѣ тѣхно учение състои да знаятъ наусть Конфуциевы ти съчинения. Конфуций билъ китайский мъдрецъ, който живѣлъ въ петий вѣкъ прѣди Хр.; той подробно е описалъ правила та и обреди ти на китайский животъ (до 10,000 обреди). Отъ онова врѣме Китайци ти залѣгатъ да върветъ по тия правила и ништо неоставетъ да се промѣни отъ животъ тѣ имъ.

Китайци ти се голѣметъ много съ образование то си имать се за прѣвъ народъ на свѣтъ тѣ, и съ прѣзвѣрнии гледатъ на други ти народи, като ги наричатъ варвари.